

ת"פ 41082/01/16 - מדינת ישראל נגד גרמן זוהרה כהן, אסף לוי

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 41082-01-16 מדינת ישראל נ' כהן ואח'
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. גרמן זוהרה כהן
2. אסף לוי

הנאשמים

הכרעת דין

1. בפתח הכרעת הדין וכמצוות המחוקק הריני להודיע, כי החלטתי לזכות את הנאשמת 1 (להלן: "**הנאשמת**") מחמת הספק מביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ומעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, וכן כי החלטתי לזכות את הנאשם 2 (להלן: "**הנאשם**") מחמת הספק מביצוע עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

המיוחס לנאשמים עפ"י כתב האישום:

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 11.6.15 בשעה 18:59 או בסמוך לה יצאה ש א (להלן: "**המתלוננת**") ברכבה מן החניון התת קרקעי של הבניין. משהגיעה עם רכבה ליציאה מן החניה כאשר בכוונתה לפנות אל עבר הרחוב, הבחינה ברכבה של הנאשמת, אשר חסם חלקית את היציאה מהחניון.

המתלוננת יצאה מרכבה ופנתה אל הנאשמת אשר עמדה בסמוך לרכבה וביקשה מהאחרונה להזיז את רכבה. בתגובה אמרה לה הנאשמת כי יש לה המון זמן וסירבה להזיז את הרכב. המתלוננת נכנסה חזרה לרכבה. או אז, פנתה הנאשמת אל המתלוננת ואמרה לה כי היא "זונה אשכנזייה מסריחה" ואיימה עליה כי תסטור לה.

המתלוננת בתגובה אמרה לנאשמת כי היא "פרחה" יצאה מן הרכב ושלפה את מכשיר הסלולארי שברשותה על מנת לצלם את הנאשמת. הנאשמת, בתגובה, אמרה למתלוננת "אני אתן לך סטירה ואני אמשוך לך בשיער, אוציא לך את העיניים". מיד לאחר מכן, משכה בחוזקה בשערה של המתלוננת וכופפה את גופה של המתלוננת כלפי מטה. הנאשמת תפסה את ידיה של המתלוננת בציפורניה וכתוצאה מכך נגרמו למתלוננת שריטות רבות באזור הידיים והצוואר וכן כאבים באזור העורף והצוואר.

3. הנאשם אשר עמד וצפה במתרחש, בעוד הנאשמת מושכת בחוזקה בשערה של המתלוננת, אחז בחוזקה בידה של המתלוננת ונטל את הפלאפון מידיה וכן נטל את משקפי השמש של המתלוננת שהונחו על ראשה. בתגובה,

עמוד 1

נטלה המתלוננת את משקפי השמש של הנאשם על מנת שזה יחזיר לה בתמורה את מכשיר הפלאפון שלה. בעוד הנאשמת תוקפת את המתלוננת צעקה לעברה "אשכנזייה מסריחה, חבל שהיטלר לא גמר את כל האשכנזים".

4. בעוד הנאשמים תוקפים את המתלוננת, השכנה סיגלית אשר צפתה במתרחש צעקה לעבר הנאשם כי יחדל ממעשיו.

5. בסמוך לאחר מכן עזבו הנאשמים את המקום.

6. נטען ע"י המאשימה, כי במעשיה המתוארים לעיל, תקפה הנאשמת שלא כדין את המתלוננת וגרמה לה לחבלה של ממש, איימה על המתלוננת במילים ובמעשים בפגיעה שלא כדין בגופה וזאת על מנת להפחידה, והנאשם תקף שלא כדין את המתלוננת.

תשובת הנאשמים לכתב האישום:

7. הנאשמים כפרו בכל המיוחס להם בכתב האישום.

8. הנאשמת טענה, כי כאשר המתלוננת הגיעה עם רכבה וצפרה בטענה שהנאשמת חוסמת לה את היציאה. הנאשמת אמרה לה, שהיא יכולה לעבור ואז התפתח בין השתיים דין ודברים כאשר המתלוננת החלה לכנותה במילות גנאי גזעניות, קראה לה "פרחה ו"פרענקית" וניגשה לרכבה כדי להמשיך ולהתעמת עמה. הנאשמת הכחישה שבכל שלב של האירוע תקפה באופן כלשהו או איימה על המתלוננת. נטען, כי בשלב מסוים הגיע הנאשם לעזרתה של הנאשמת ואז מתלוננת העתיקה את הריב שהיה איתה אליו וגם ביניהם התפתח דין ודברים.

9. הנאשם טען בתשובתו לאישום, כי התוקפת באירוע הייתה המתלוננת, וכי הייתה זו המתלוננת שחטפה את משקפיו. כן, הכחיש כי אחז בידה של המתלוננת.

10. בהמשך לכפירתם של הנאשמים התנהל דיון הוכחות ונשמעו הראיות.

פרשת התביעה:

11. העדויות המרכזיות שהובאו לפני בית המשפט במסגרת פרשת התביעה, הן עדות המתלוננת ועדותה של גב' סיגל זהבי. פרט להן, העידו מספר שוטרים שטיפלו בחקירה, לעדויותיהם אתייחס בהמשך, בקשר לטענת הנאשמים בדבר מחדלי חקירה. כמו כן, לעיונו של בית המשפט הוגשו כראיות תמונות, סרטון, הודעות המתלוננת, הנאשמים והעדה סיגל לוי, תעודות רפואיות, ומסמכים נוספים מתיק החקירה.

12. במסגרת החקירה הראשית, סיפרה המתלוננת בעדות חופשית, כהאי ליסנא:

"זה היה בערך 18:30 לדעתי, באתי לצאת עם הרכב שלי מהחניון. ...הנאשמת חסמה את הכניסה עם הרכב שלה, משהו כמו חצי מהיציאה היתה חסומה. אני יצאתי ושאלתי של מי הרכב. היא הגיעה ואמרה "שלנו". זה מה שאמרה "שלנו". אמרתי לה... אני רוצה להדגיש שלא צפצפתי כמו שנאמר עליי. אני יצאתי מהאוטו, אמרתי לה שתזיז את הרכב, היא אמרה לי בצורה מאוד בוטה "לא, אני לא אזיז את הרכב, עכשיו דקה אני אחכה דקה שלמה". פה התחילה לקרוא לי בת זונה, עניתי לה, אמרתי שהיא פרחית. היא קראה לי... קיללה את אמא שלי, לקחה את זה לקטע הגזעני והתחילה להגיד "חבל שהיטלר לא גמר את כולכם, את כל האשכנזים". מיותר לציין שזה נושא רגיש, לא יכולה להיכנס לזה. בשלב הזה עוד אמרתי לעצמי אולי אני אכנס לרכב, לא רוצה להתעמת, אני לא בן אדם שרבו, בטח שלא מרים ידיים, לא היה ולא יהיה. באתי להיכנס לרכב אבל תוך שניות...הייתי עם שיער פזור, היא אמרה לי אני אמשוך לך בשיער ואז משכה לי מאוד חזקה בשיער, עשתה לי תנועה אני אוציא לך את העיניים. ...אסוף תוך שניות היה מצד ימין. באתי באיזה שלב לקחת את הטלפון שלי, רציתי לצלם, הבנתי שמדובר באנשים לא מן... שאני לא מכירה כאלה. התחלתי לצלם בוידאו, הוא תפס לי את היד, ... חטף לי את הטלפון, התחיל להתעסק איתו, מחק קבצי וידאו... בשלב זה לקחתי לו את המשקפיים ואמרתי לו תחזיר לי את הטלפון. עברו שניות וחצי, מבחינתי זה מאוד מאוד טראומתי...בשום אופן לא הרמתי יד עליו, לא הרבצתי, לא שרטתי, לא עשיתי שום דבר אליים. כל הזמן ניסיתי להגיד תעזוב אותי ולהרגיע את העניינים. ממש ממש לא להיגרר בטח לא למכות. אני כן מודה שאמרתי לה פרחית בגלל ההתנהגות אלימה." (עמ' 30, ש' 25 - 32, עמ' 31 ש' 1 - 19).

13. כאשר נשאלה ע"י ב"כ המאשימה, מה עוד נאמר לה ע"י הנאשמת, השיבה "אמרה שהיא תרביץ לי". לאחר שרוענן זכרונה של העדה, והצגה לעיונה הודעתה מיום 11.06.15 בשורות 10 - 11 אמרה, "את המילה סטירה לא זכרתי", וכן הוסיפה "אני גם זוכרת שלב שנכנסתי כנראה להביא את הטלפון ואז ניסתה עם היד להיכנס לתוך האוטו" (עמ' 32, ש' 24 - 26).

העדה נשאלה מה קרה בהמשך והשיבה, "המשקפיים שלי באיזה שלב הועפו על ידי הנאשמת". (עמ' 33, ש' 8).

14. המתלוננת התייחסה לתעודות הרפואיות שהוגשו (ת/1 ו - ת/2), וסיפרה כי מיד לאחר הגשת התלונה במשטרה פנתה להיבדק במוקד לילה, וכי ימים מספר לאחר מכן, הגיעה לביקורת רפואית.

15. ביחס לתמונות שהוגשו כ - ת/8, סיפרה "באותו ערב, שיצאתי מהמשטרה החוקר אמר לי לצלם. בעלי צילם את זה. גם פה רואים את כל הסימנים שהנאשם עשה לי, בצד ימין הנאשם תפס אותי. הנאשמת כמו שאמרתי היתה מצד שמאל שתקפה אותי, זה היה בו זמנית. בזרוע שמאל ליד השעון רואים אדמומיות של פציעה. רואים בצד ימין סימנים נפיחויות של המכות שלו, שתפס לי את היד חזק מאוד.

עוד תמונה של סימנים. בצד ימין בחלק העליון של הזרועות, בחלק האמצעי של הזרועות, הכל סימנים כחולים. (עמ' 33, ש' 26 - 31) וצינה, כי צינה שמניחה שמסרה אותן למשטרה יומיים שלושה לאחר האירוע.

16. ביחס לתמונות שהוגשו כ - 3/ת, צינה כי מדובר בתמונות שצילמה במהלך האירוע, בהן נראים כלי הרכב, הנאשמים ורעייתו של הנאשם.

17. כך גם מסרה ביחס לסרטון שהוגש (ת/18), ולגביו הוסיפה "רואים פה שאני רוצה לצלם אותה, אני רוצה שהיא תמשיך לקלל, שיראו את הפרצוף האמיתי שלה. אמרתי לה תמשיכי לקלל. מותר לי להגיד פרחית. אני לא אמורה לקבל אלימות ומכות על מילה שאני אומרת. זה, הסרטון, היה אחרי המכות דרך אגב, אם זכרוני לא מטעה אותי, זה היה עוד אחרי שחטפתי מכות. " (עמ' 34 ש' 31 - 32, עמ' 35, ש' 1 - 2).

18. מחקירתה הנגדית של המתלוננת עלו מספר סימני שאלה משמעותיים:

א. אי התאמות בין גרסתה של המתלוננת במשטרה לעדותה בבית המשפט:

בהודעתה הראשונה במשטרה, מיום 11.06.15 (ת/13), סיפרה המתלוננת, כי לאחר שסירבה הנאשמת להזיז את רכבה שחסם את היציאה מהחניון, "באתי להכנס לרכבי, אך האישה התחילה לקלל, לקרוא לי בת זונה ואשכנזייה מסריחה. בשלב זה הוצאתי את פלאפוני והתחלנו לצלם. קיבלתי מכות על כך מהנהגת, היא איימה עלי בסתירה [כך במקור - א.ה.ה] ואמשוך לך בשיער, אוציא לך את העיניים ובשלב זה היא משכה לי בשיער...בחוזקה והוא לקח לי את הטלפון ואיים לשבור אותו. הוא לקח לי אותו מהיד בזמן הצילום...תוך כדי המכות היא צעקה שאני אשכנזייה מסריחה וחבל שהיטלר לא גמר את כל האשכנזים. בשלב מסוים היא חטפה את משקפיי ואמרתי לה שהם יקרים...ושתחזרי לי אותם מיד, היא ענתה שהם "היו", שהיא זרקה אותם...היא תפסה אותי עם הציפורניים ומהציפורניים שלה נהיו לי סריטות [כך במקור - א.ה.ה] בשתי הידיים...הבן שלה...היה כל הזמן...הוא זה שחטף לי את הטלפון בחוזקה והעיף לי את משקפי השמש שהיו לראשי, תפס אותי גם ביד ודחף אותי...". [ההדגשות אינן במקור - א.ה.ה]

כל הפרטים העובדתיים שסומנו על ידי לעיל, לא נמצאו בעדותה של המתלוננת לפני. למעשה, הפעם היחידה שהמתלוננת טענה כי הנאשמת חטפה לה את המשקפיים, זרקה אותם, תפסה אותה ושרטה אותה, זה בהודעתה הראשונה במשטרה. טענות אלו לא חזרו על עצמן, באף אחת מהודעותיה הנוספות של המתלוננת וגם לא בעדותה בבית המשפט. לאחר ריענון זכרונה על דוכן העדים, רק אמרה באופן כוללני "המשקפיים שלי באיזה שלב הועפו על ידי הנאשמת". (עמ' 33, ש' 8).

עוד לא ברור, הכיצד חטף לה הנאשם את המשקפיים, כפי שמיוחס לו בכתב האישום, אם אלו "הועפו" ע"י הנאשמת.

גם הטענה שהנאשם דחף את המתלוננת עלתה אך רק בהודעתה הראשונה במשטרה.

זאת ועוד, שני פרטים מהותיים נעדרים מהודעותיה - האחד, כי קראה לנאשמת "פרחה", והשני כי הנאשמת ניסתה "להיכנס עם היד לתוך האוטו". הפעם הראשונה, שהמתלוננת מוסרת שקראה לנאשמת "פרחה", היתה כאשר נחקרה באזהרה על תקיפה, ביום 03.09.15, אז היא נשאלה מפורשות אם קראה לנאשמת "פרחה" ו"פרענקית", ומאשרת כי קראה לה "פרחה" (ת/15). כאשר נשאלה המתלוננת בחקירתה הנגדית, מדוע לא ציינה זאת בהודעותיה הקודמות, אמרה שלא נשאלה על כך. ראוי לציין, כי עד למועד חקירתה באזהרה, הגיעה המתלוננת לתחנת המשטרה ארבע פעמים, מיוזמתה, למסור הודעות ותמונות. בשלב מאוחר יותר בחקירתה הנגדית, טענה המתלוננת, כי **"בפעם הראשונה שהגעתי למשטרה לא יודעת למה זה לא נרשם, אמרתי את זה"**, ואולם אמירה זו הינה תמוהה ביותר, לאור עדותה - התמוהה בפני עצמה - כי מי שכתב את ההודעה הראשונה, זו היא עצמה (עמ' 38, ש' 18).

הפרט השני לפיו הנאשמת "ניסתה להיכנס עם הידיים" לרכב המתלוננת, עלה לראשונה, בעדותה של המתלוננת בבית המשפט. המתלוננת נשאלה בחקירתה הנגדית, הכיצד פרט זה עלה לראשונה בעדותה, לאחר ששמעה עדותה של העדה סיגל לוי, ולא ידעה להסביר זאת.

ב. הקשר עם העדה סיגל זהבי:

בהודעתה הראשונה במשטרה, מסרה המתלוננת, כי שמותיהם של שני עדים למקרה - ישראל וסיגל מהקומה שישית בבניין.

הגב' סיגל זהבי (להלן: **"סיגל"**) מסרה הודעתה במשטרה כ - 3 חודשים לאחר האירוע, וכן מסרה עדותה לפני, אליה אתייחס בהמשך.

עולה מן הראיות, כי סיגל, הינה שכנה שהתגוררה באותה קומה בבניין בו גרה המתלוננת במועדים הרלוונטיים לכתב האישום. בתחילת חקירתה הנגדית (עמ' 37), מסרה המתלוננת שסיגל סיפרה לה לאחר האירוע שהייתה עדה למתרחש ושחיפשה את בעלה של המתלוננת, אך הוא לא היה בבית, אולם מיד לאחר מכן ציינה **"אמרו לי במשטרה לא לדבר על זה איתה. אני לא דיברתי איתה על זה"**. כאשר נתבקשה להבהיר איך הדברים מתיישבים, אמרה **"בטח שדיברתי אבל לא על פרטי החקירה. במשטרה אמרו לי שאסור לי לדבר על זה"** (עמ' 38, ש' 1).

בהמשך חקירתה, נשאלה המתלוננת אודות הליך ה"ט 31536-06-15 במסגרתו הגישה בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד הנאשם (להלן: **"דין ה"ט/נ/3"**). במסגרת אותו הליך הוגש מכתב, שהוצג לבית המשפט כ"עדות כתובה של שכנה" בדיון מיום 21.06.15. כאשר הוצג למתלוננת אותו המכתב בחקירתה הנגדית אמרה מיד **"זה הכתב שלי, זה כבר אני יודעת"**.

זה המקום לציין, כי המכתב המדובר הוגש כחלק מראיות המאשימה (ת/17), וממנו עולה לכאורה תיעוד של סיגל את האירוע נשוא כתב האישום.

בהמשך חקירתה, ביקשה המתלוננת להסביר, כי אלו הם דבריה של סיגל, וכי רק רשמה אותם מפיה, ואף הציגה את המסמך המקורי, שנכתב על דפי מחברת, וסיפרה כי הגיעה אל ביתה של סיגל לכתוב את הדברים, יום או יומיים לאחר האירוע.

המתלוננת לא ידעה להסביר, מדוע פעלה כאמור, לאחר שעפ"י עדותה שלה נאמר לה ע"י חוקר המשטרה כי אסור לה לשוחח עם העדים על פרטי החקירה, וכן כיצד מתיישבים הדברים עם דבריה הקודמים לפיהם, כלל לא שוחחה עם סיגל על המקרה.

ברי, כי אם האירוע התרחש ביום 11.06.15 והדיון בבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת התקיים ביום 21.06.15, אותו מסמך מדובר נערך בין שני המועדים האמורים. יש לציין, כי עד למועד הדיון, הספיקה המתלוננת למסור 3 הודעות במשטרה.

דברים אלו מעלים צל כבד, הן ביחס למהימנות גרסתה של המתלוננת, והן ביחס למשקל שניתן לייחס לעדותה של סיגל. אף אם לא תתקבל טענת הנאשמים בדבר שיבוש ראיות ותיאום גרסאות, הרי אין ספק שבנסיבות המפורטות לעיל, עולה שבין שתי עדות התביעה המרכזיות היו חילופי דברים מהותיים על פרטי האירוע (כל זאת, עובר למסירת הודעתה של סיגל במשטרה), וכי למתלוננת הייתה שליטה ברורה במה שנכתב באותו המסמך שהוצג לאחר מכן על ידה בבית המשפט כ"עדות כתובה" וכן הוגש כראיה מטעם המאשימה בהליך שבכותרת.

ג. אופן מסירת הראיות ע"י המתלוננת למשטרה או שמא הימנעות ממסירתן:

המתלוננת מסרה לא פחות מ - 8 הודעות במשטרה, כולן - למעט אחת - ביוזמתה.

הראשונה - ביום האירוע, **11.06.15** (ת/13), אז סיפרה לראשונה את גרסתה באשר לאופן התרחשות האירוע ולאחר מכן ציינה, כי תיגש לקבל טיפול ותמסור "את התעודה יחד עם סימנים ודיסק הקלטה של המקרה". כמו כן, ציינה המתלוננת כי היו שני עדים למקרה, סיגל וישראל.

השניה - מיום **12.06.15** (ת/14) - יום לאחר האירוע, חזרה המתלוננת למשטרה, ביקשה להוסיף פרטים על המקרה, ובסוף הדברים ציינה "אני אביא למשטרה תמונות של החבלות שלי ואת מה שהצלחתי לצלם מהאירוע".

יוער, כי בשלב זה, כבר אחזה המתלוננת בידה את התעודה הרפואית הראשונה, אך בחרה שלא להגישה לתיק המשטרה, וכך גם ביחס לסרטון שצולם על ידה במקום, ולתמונות החבלות, שטענה שהינה אוזנת בהן.

השלישית, מיום **14.06.15**, אז שבה המתלוננת למשטרה על מנת להגיש לתיק החקירה 17 תמונות שטענה כי

צולמו ע"י בעלה (ת/3), וכן ציינה "מחר אני אדאג להביא למשטרה את האישור הרפואי שלי היות והייתי ביום חמישי 11.06.15 אצל הרופא והוא נתן לי אישור רפואי שלא איתי כעת".

כאשר נשאלה בחקירתה הנגדית, מדוע בשלב זה לא הביאה את האישור הרפואי ואת הסרטון, כבר בשלב זה למשטרה השיבה "לא יודעת למה לא הצגתי" (עמ' 42, ש' 24).

הרביעית - מיום 05.07.15, ביקשה המתלוננת להגיש דיסק ובו 10 תמונות, שלדבריה הינן תמונות חבלות שצולמו ע"י בעלה באמצעות הטלפון הנייד שלה.

גם במועד זה, לא המציאה המתלוננת את התיעוד הרפואי, וכן את הדיסק ובו הסרטון. כאשר נשאלה על כך בחקירתה הנגדית, השיבה "לא יודעת למה. כנראה עוד לא הורדתי את זה לדיסק" (עמ' 43, ש' 1).

בהודעתה החמישית - מיום 03.09.15, נחקרה המתלוננת באזהרה, בחשד לתקיפה של הנאשם. המתלוננת הכחישה את החשדות. בהודעה זו אישרה המתלוננת, לראשונה, שקראה לנאשמת "פרחית". עד שנחקרה באזהרה ונשאלה שאלות ספציפיות על חלקה באירוע, לא סיפרה כי קראה לנאשמת במילת גנאי, זאת למרות שניתנו על ידה כבר ארבע הודעות שונות. כאשר עומתה המתלוננת בחקירתה הנגדית עם עובדה זו, אמרה "יכול להיות שלא שאלו אותי", וכשנשאלה "צריך לשאול אותך כדי לקבל את האמת?", השיבה "בדר"כ כן" (עמ' 45, ש' 11 - 13). בתגובה לשאלות אלו, טענה המתלוננת שאמרה שקראה לנאשמת "פרחית" בדיון ה"ט, אולם אז עומתה עם פרוטוקול הדיון (נ/3), ממנו כלל לא עולה כי אמרה את הדברים, אלא כי טענה שהנאשמת היא זו שקראה לה כך, ולא ידעה להסביר זאת "מוזר לי שלא רשום" (שם, ש' 31). בהמשך עוד הוסיפה לעניין זה ואמרה "בפעם הראשונה שהגעתי למשטרה לא יודעת למה זה לא נרשם, אמרתי את זה" (עמ' 46, ש' 29), אך טענה זו הינה בלתי סבירה, שעה שעפ"י עדותה של המתלוננת, הייתה זו היא עצמה שכתבה את הודעתה הראשונה, ולפיכך - הכיצד נשמטו מן ההודעה דברים שאמרה?

תהיות עלו מהודעתה זו של המתלוננת, גם בכל הנוגע להתנהלותה מול הנאשם באירוע.

בחקירתה באזהרה, נשאלה המתלוננת האם לאחר שלקח ממנה הנאשם את הטלפון קפצה עליו מאחור ושרטה אותו בזרוע שמאל ובצוואר. המתלוננת השיבה **"שקר וכזב. אני ניסיתי לקחת בחזרה את הטלפון שלי מהיד שלו ומשלא הצלחתי חטפתי לו את המשקפיים שלו מהראש"** (ת/ 15, ש' 16). דברים אלו עולים לראשונה בחקירתה באזהרה, כזכור לאחר שמסרה המתלוננת ארבע הודעות קודמות. כשנשאלה על עובדה זו בחקירתה הנגדית, אמרה **"כאשר שואלים ומדריכים אותי אני עונה. כשלא שואלים אותי אני אומרת מה שאני זוכרת"** (עמ' 47, ש' 6). בעדותה בבית המשפט, היא שבה ומאשרת כי חטפה לנאשם את המשקפיים והחזיקה אותם בידה, על מנת לגרום לנאשם להשיב לה את הטלפון הנייד שלה.

באותה הודעה, כאשר עומתה המתלוננת עם תמונות החבלות שהציג הנאשם למשטרה, ונשאלה היתכן כי אלו נגרמו לנאשם "בלהט האירוע", היא משיבה **"תראה, יכול להיות שקרה משהו שלא שמתי לב"** (ת/15, ש' 22). גם בעדותה בבית המשפט, אמרה שהחבלות של הנאשם קרו **"אולי מהמאבק"** (עמ' 47, ש' 18), אך המשיכה

להכחיש כי הכתה את הנאשם.

מן האמור עולה, כי המתלוננת צמצמה, שלא לומר העלימה, את חלקה באירוע מהשוטרים, עד לחקירתה באזהרה. עובדה זו מעלה סימני שאלה כבדים, ביחס למהימנות גרסתה, שכן אם כל שעשתה הוא להתגונן מפני תקיפה ולהגיב לה, מדוע לא חשפה פרטים אלו כבר במסירת הודעתה הראשונה? ומדוע לא בשלוש ההודעות שמסרה לאחר מכן? נראה, כי בחרה באופן מודע שלא לחשוף פרטים אלו לפני חוקרי המשטרה ועוד עולה כי המתלוננת אינה שוללת את העובדה שבינה לבין הנאשם התחולל מאבק, שבעטיו נגרמו לנאשם חבלות.

בהודעתה השישית, של המתלוננת מיום **16.09.15**, הגיעה למשטרה כדי למסור 3 תמונות שצולמו בזמן האירוע, וטענה **"בתמונות ניתן לראות את אסף לוי שתקף אותי כשהוא לא חבול"**, ושבה על הכחשתה כי פצעה את המתלונן.

למרות שהמציאה המתלוננת תמונות מזמן האירוע, הדיסק ובו הסרטון מן האירוע לא הובא למשטרה.

רק ביום **11.01.16**, בהודעת השביעית, המציאה המתלוננת למשטרה את הסרטון שהוצג לבית המשפט (ת/18). בהודעתה זו היא מאשרת שלא רואים בסרטון תקיפה וטוענת כי הנאשמים מחקו מן המכשיר תיעוד של האלימות.

לא ברור ולא ניתן כל הסבר ע"י המתלוננת מדוע רק כשבעה חודשים לאחר האירוע הביאה למשטרה סרטון שצולם ביום האירוע, ומדוע סרטון זה הומצא רק לאחר שנחקרה באזהרה.

פרט מהותי נוסף שנמסר ע"י המתלוננת למשטרה בשלב מאוד מאוחר, בהודעתה השמינית שנגבית ביוזמתה ביום 21.01.16, הוא קיומו של העד אלון דרור, וכך מסרה במשטרה: **"אני רוצה בהמשך לחקירותיי בתיק הנ"ל לציין שביום האירוע בתאריך 11.06.15, שכן שלי ששמו אלון דרור...אמר לי אחרי האירוע שהוא צילם מביתו את האירוע שהיה לי בחניה עם אסף לוי וזוהרה כהן. אלון אמר שהתמונות לא רלוונטיות ולא מראות כלום, חשוב לי לציין שיש ביניהם בין אסף לבין אלון יחסי ידידות"**.

כאשר נשאלה המתלוננת ע"י חוקר המשטרה מדוע לא מסרה פרט זה למשטרה עד אותו היום אמרה "כי לא חשבתי על זה" וגם "פתאום מזכרתי בזה".

אולם, מחקירתה הנגדית בבית המשפט מתקבל רושם אחר באשר למניעה של המתלוננת במניעת מידע זה מן המשטרה. אביא להלן את הדברים בהרחבה בשל חשיבותם:

"אני כן יכולה להגיד שהיה עד שצילם את האירוע ואח"כ מחק את התמונות ואמר שזה לא רלוונטי. הוא חבר של הגיס של הנאשם. אני ביקשתי ממנו. הוא אמר לי מחקתי כי זה לא רלוונטי. למה למחוק תמונות סתם."

ש. ב- 22.1.16 את מגיעה לחוקר שוב ומוסיפה דברים. הודעה שביעית את אומרת שכן בשם אלון דרור שאמר לך אחרי הארוע...

ת. השיחה שלי איתו מ- 20.6.15. 9 ימים לאחר הארוע.

...

ש. אם את אומרת ששבוע לאחר הארוע את מדברת עם השכן שצילם לא תלכי למשטרה?

ת. לא. כי מבחינתי זה נמחק ואין מה לעשות עם זה.

ש. אבל למה אח"כ כן אמרת?

ת. כי חשבתי אולי כן זה חשוב.

ש. 7 חודשים את מטפטפת כל פעם עוד משהו אבל זה ראיות שהיו לך מההתחלה.

ת. בן אדם מחק ומבחינתי זה לא רלוונטי. אני הבנתי שזה תמונות שהוא מחק. אין מה לעשות עם זה.

ש. אבל הבן אדם לא נמחק. למה את סיגל את הבאת לעדות? אין לה תמונות.

ת. אז תזמנו אותו.

ש. למה אותה אמרת?

ת. אף אחד לא אמר לי שאני צריכה להביא אותו.

...

ש. הוא שכן צמוד לסיגל.

ת. כן. שניהם רואים הכל מלמעלה. לא יודעת מי יותר קרוב.

...

ש. אז נכון שהמרפסת שלו היא קרובה יותר לאזור החנייה?

ת. אני מסכימה שהיא פיזית קרובה יותר, זה לא אומר שהוא ראה יותר טוב.

ש. ידעת מה סיגל אומרת ומה אלון יגיד נכון?

ת. לא נכון.

ש. אלון אומר שהיו בעיקר צעקות איומות לא זוכר שראיתי מגע לא זוכר שהיו איומים?

ת. אני זוכרת שדברתי עם אלון אבל הוא אמר שהיה משהו עם הבנות שלו והוא נכנס וראה וצילם ואחר כך מחק.

ש. הוא אמר לך שמחק ובגלל זה חשבת שלא צריך ללכת למשטרה להגיד את השם שלו?

ת. הנה אמרתי את השם שלו. אני נזכרת ואז הלכתי למשטרה. לקח לי זמן לזכור את הדברים.

ש. ציינת פה עכשיו את התאריך המדויק של מתי דיברת איתו ב-20/6?

ת. אני זוכרת תאריכים.

...

ש. לא זכרת שצריך להגיד את השם שלו במשטרה כעד ראיה.

ת. לא זכרתי. זה לא היה אחרי כמה חודשים, כי אחרי כמה ימים הבנתי שהיה שם צילום.

ש. אז הבנת שאלון הוא עד ראיה ביום 20/6?

ת. כן. הוא אמר לי שהוא ראה דקה מה קורה, הוא בא והסתכל מה קורה קצת והלך.

ש. עכשיו הבנו למה לא הבאת את אלון למשטרה כי הוא לא ראה אלימות וסיגל נותנת לך רוח גבית?

ת. אני לא יודעת מה סיגל הולכת להגיד, חיפשתי עוד עדים בבנין.

ש. מה סיגל אומרת גם לא ידעת לפני מה היא ראתה לא ידעת?

ת. אני יודעת מה היא ראתה, סיפרה לי מה ראתה.

...

ש. ב-20/6/2015 אנחנו יודעים מה ידעת מה אלון ידע?

ת. אני יודעת שהיו לו תמונות הסתמסתי איתו וביקשתי שיביא לי ואז אמר שיבוא אלי בערב וידבר איתי, וכשהוא בא אלי בערב אמר שמחק והבנות שלו קראו לו מה קראו לו ולא ראה.

...

ש. השוטר אמר למה לא ספרת על אלון עד היום ואמרת שיש עד ראיה שצילם?

ת. לא חשבתי על זה. כשאני באה לבן אדם והוא אומר ראיתי וראיתי, צלמתי מחקתי, מבחינתי מה אני אמורה לעשות עם זה.

ש. את אמורה להגיד למשטרה שהיה עוד עד ראיה.

ת. יכול להיות שהיו עוד עדי ראיה כי אנשים הסתכלו מלמעלה.

ש. אבל אלון בא לדבר איתך?

ת. לא חשבתי על זה.

ש. איך נזכרת בזה?

ת. פתאום נזכרתי חשבתי שזה יכול לעזור לי.

...

ש. אלון לא אומר שום דבר חוץ מצעקות וקללות, ובגלל זה הסתרת אותו במשך 7 חודשים?

ת. לא הסתרתי. איזה סיבה יש לי להעלות אותו באוב גם הסתרתי מלכתחילה.

...

ש. אז מה אם התמונות נמחקו?

ת. אני יודעת שסיגל נגד אלימות ורצתה לבוא להעיד, ואלון לא יודעת. אני חושבת שהוא בצד שלהם...." (עמ' 50 - 53).

מן הדברים האמורים עולה תמונה מטרידה. המתלוננת, בהודעתה הראשונה במשטרה מוסרת שמות של שני עדים, סיגל וישראל. את שמו של העד אלון היא לא מוסרת. לאחר מסירת הודעתה ואף לאחר שהובהר למתלוננת במשטרה שאסור לה לשוחח עם העדים על האירוע, פרט לכך שהיא יושבת עם סיגל וכותבת יחד איתה את הגרסה שתימסר מאוחר יותר בהליך האזרחי בבית המשפט ובהודעתה במשטרה של סיגל, היא אף פוצחת בחקירה פרטית ושולחת הודעות בבניין ומנסה לאתר עדים. לאחר שהיא מאתרת את העד אלון, היא מתכתבת איתו ואף נפגשת עימו, והוא מוסר לה מה ראה, מה צילם ומה עשה עם התיעוד של האירוע. העד מוסר למתלוננת, כי לא ראה תקיפה באירוע וכי מחק את הצילום. כל זאת, מתרחש עד ליום 20.06.15. יוזכר, כי לאחר המועד האמור מגיעה המתלוננת למשטרה עוד ארבע פעמים, בכל פעם כדי למסור פרטים חדשים על האירוע, אולם לשמו של העד ולעצם קיומו לא נמצא זכר. רק בהודעתה האחרונה, לאחר למעלה מ- 7 חודשים מיום האירוע, החליטה המתלוננת לחשוף את עובדת קיומו של העד למשטרה. המתלוננת ביקשה לטעון, בהודעתה במשטרה, כי הדבר נעשה בתמימות ומאחר ולא זכרה פרט זה, או לא חשבה עליו, אולם מחקירתה הנגדית עולה כי מדובר בצעד מחושב מאוד של המתלוננת. המתלוננת בחרה באופן מודע שלא למסור מידע אודות העד אלון, ולמעשה להסתיר אותו מן המשטרה, מאחר וידעה כי עפ"י גרסתו לא ראה כלל שהתרחשה תקיפה, וכי לטענתה הוא מיווד עם הנאשם, ולדבריה "הוא בצד שלהם". זו הסיבה שמסרה למשטרה רק את שמה של סיגל, לאור ההיכרות ביניהן ויחסי החברות ביניהן, וזו הסיבה שהסתירה את קיומו של אלון.

נמצאנו למדים, מסריקה מדוקדקת של הודעות המתלוננת במשטרה, כי המתלוננת בחרה למסור את מידע למשטרה, באופן מחושב, טיפין-טיפין, למשך כשבעה חודשים. ראיות הובאו על ידה למשטרה, במועדים רחוקים מהאירוע, אף שאחזה בהן כבר במועד התרחשותו או ימים ספורים לאחריו. הסבריה של המתלוננת להתנהלותה זו לא לגמרי ברורים ואף תמוהים לעיתים. לא תמיד מניעה של המתלוננת נהירים, אולם דבר אחד ברור כן עולה מהתנהלותה - המתלוננת ביקשה לשלוט בקצב החקירה ולתמך אותה. והראיה - רק לאחר שנחקרה באזהרה, מסרה למשטרה ראיות מהותיות ממועד האירוע - תמונות וסרטון שצולמו במהלכו וכן זהותו ופרטיו של העד אלון דרור. זאת ועוד, רק לאחר שנחקרה באזהרה סיפרה לחוקרים שגידפה את הנאשמת, חטפה את משקפי הנאשם, וכי יתכן שבמאבק הנאשם נחבל. המתלוננת ידעה, שבסרטון והתמונות לא נראית תקיפה פיזית ושגם העד מסר שלא ראה שהתרחשה תקיפה כאמור, ושם תספר על חלקה באירוע היא עוד עלולה להיחקר על כך. איני מקבלת את טענתה המיתממת של המתלוננת שלא הבינה, שלא זכרה ושלא ידעה כי יש לדברים חשיבות. שוכנעתי כי המתלוננת הבינה היטב שאלו הן ראיות שמחלישות את גרסתה ולכן לא שיתפה בהן את חוקרי המשטרה.

ברי, כי יש בכך בכדי לפגוע באופן משמעותי במהימנות גרסתה.

19. התעודות הרפואיות שהוגשו (ת/1 ו-ת/2):

לתיק בית המשפט הוגשו שתי תעודות רפואיות.

האחת, סיכום ביקור במוקד לילה, מיום 11.06.15 בשעה 21:25, היינו כ- 3 שעות לאחר האירוע נשוא כתב האישום. בממצאי הבדיקה הרפואית, נכתב בין היתר כי המתלוננת הגיעה במצב כללי טוב, לא נמצאו ממצאים חריגים בעיניים, באוזניים, בצוואר, בלב, בריאה, בבטן ובעור. צוין, כי נמצאו "שריטות שטחיות באמה ימנית ובכף יד שמאל", שאלו ממצאים שהרופא הבדוק יכול היה לראות. וכן נכתב, "כאבים בכתפיים, ללא הגבלת בתנועות. כאבי ראש ועורף, ללא הגבלה בתנועות", שביחס לאלו, יש להניח כי דווחו ע"י המתלוננת בעת שנבדקה.

אם כן, בכל הנוגע לשריטות שנצפו ע"י הרופא, 3 שעות לאחר האירוע, ניתן לומר כי עצם קיומן של השריטות ומיקומן כן יכול להתיישב עם גרסת המתלוננת ולחזק אותה.

התעודה הרפואית השניה, הינה מיום 15.06.15, מספר ימים לאחר האירוע, סיכום ביקור במרפאה, בה נכתב בין היתר **"עדות לשתפי דם [כך במקור: א.ה.] בידים ושריטות", וכן "כרגע כאבים באיזור של הכתף והצוואר".**

גם תעודה רפואית זו, לפחות בכל הנוגע לקיומם של שטפי דם ושריטות בידים, יכולה לחזק את גרסתה של המתלוננת.

20. הסרטון והתמונות שצולמו ע"י המתלוננת במקום האירוע (ת/18 ו-ת/3):

במסגרת פרשת התביעה הוגש כראיה סרטון שצילמה המתלוננת במקום האירוע. בעדותה מסרה, כי למיטב זכרונה צילמה אותו לקראת סוף האירוע. מדובר בסרטון קצר בן מספר שניות, בו נראית ונשמעת הנאשמת אומרת למתלוננת

"אמא לך פריחה" "בת זונה" ו - "מנוולת" וגם צועקת שהמתלוננת קראה לה "פרענקית". המתלוננת מצד שני, נשמעת חוזרת על דברי הנאשמת "אמא שלך פריחה" בנימה מקניטה ומתריסה, ואומרת לנאשמת "תמשיכי להרביץ לי" ו - "בואי תמשיכי למשוך לי בשיער", וכן טוענת כי היא "בחיים" לא קראה לנאשמת "פרענקית", למשמע דברים אלו, נראה הנאשם מתקרב בכעס על המתלוננת וצועק "את לא אמרת את זה? את לא אמרת את זה".

אין חולק, כי בסרטון שצולם לא נראים הנאשמים מכים את המתלוננת או מאיימים עליה. מאידך, ניתן להבחין בהתנהגות תוקפנית של שניהם כלפי המתלוננת, בצעקות, בקללות, ובהתקרבות אל המצלמה שאוחזת המתלוננת. בנוסף, כאשר המתלוננת "מזמינה" את הנאשמת להמשיך להרביץ לה ולמשוך לה בשיער, לא נשמעת מפי הנאשמת כל מילת הכחשה, שמעולם לא פגעה פיזית במתלוננת ולא משכה לה בשיער. בדברים אלו מצאתי, כי יש בכדי לחזק את גרסת המתלוננת דווקא.

גם בתמונות שצורפו לת/3 וצולמו ע"י המתלוננת במקום האירוע, ניתן לראות את פניהם הזועפים של הנאשמים, ואחת מן התמונות הנאשם קרוב מאוד אל המצלמה.

21. תמונות החבלות (ת/8):

במסגרת עדותה של המתלוננת, הוגשו תמונות המתעדות שריטות ושטפי יד בעיקר לאורך זרוע ימין, אך גם שריטה בצוואר וכן שתי שריטות קטנות על זרוע שמאל.

לאחר שנטענה ע"י ב"כ הנאשמים טענה בדבר חוסר קבילות של התמונות, קבעתי בהחלטתי מיום 25.03.18, כי יש לקבל את התמונות כראיה קבילה. ואולם, כפי שהובהר, כבר במסגרת אותה ההחלטה, על בית המשפט לבחון כעת מהו משקלן הראייתי של התמונות.

כזכור, העידה המתלוננת כי התמונות צולמו ביום האירוע בתחנת המשטרה וכן יום לאחר מכן בביתה, ע"י בעלה.

עפ"י עדותה של המתלוננת, היא אינה אוחזת עוד במכשיר הסלולרי בו צולמו התמונות.

גם הנתונים האלקטרוניים מאותו המכשיר, באשר למועד צילום התמונות לא הופקו בזמן אמת ואינם מצויים בתיק החקירה.

התמונות עצמן אינן נושאות תאריך צילום, אלא תאריך הדפסה בלבד (14.06.15). לעניין זה, הדגישו ב"כ הנאשמים, כי תמונות החבלות שהוגשו ע"י הנאשם (נ/1) פותחו באותה חנות צילום, וכי על גביהן כן מופיע מועד הצילום (12.06.15).

עפ"י מועד ההדפסה של התמונות, כן ניתן ללמוד על סמיכות זמנים יחסית לאירוע, אך יש קושי לקבוע כי התמונות אכן צולמו מיד לאחר האירוע ומשקפות את תוצאות התקיפה הנטענת. לעניין סימני החבלה, ראוי להזכיר - מחד, את התעודה הרפואית מהמוקד 3 שעות לאחר האירוע לפיה נצפו חבלות, ומאידך, את העובדה שחבלות אלו לא צוינו ע"י

חוקרי המשטרה השונים שגבו מן המתלוננת הודעות מיד לאחר האירוע ובימים הסמוכים לו.

עפ"י עדותה של העדה, התמונות צולמו ע"י בעלה, אך הבעל לא צורף לרשימת עדי המאשימה ולא זומן להעיד.

אם כן, המאשימה מבקשת כי בית המשפט יקבע ממצאים בדבר פרטים רבים הקשורים לתמונות החבלות - האופן והמועד בהם צולמו והגורם שצילם - על בסיס עדותה של המתלוננת. ואולם, כפי שקבעתי לעיל, לאחר ניתוח עדותה, קבעתי כי משקלה של עדות המתלוננת הינו נמוך, ובהתאם לכך, גם משקלן הראייתי של תמונות החבלות שהוגשו באמצעותה.

22. עדותה של סיגל זהבי:

סיגל מסרה בעדותה, כי אין לה היכרות מוקדמת עם הנאשמים, וכי המתלוננת הייתה באותה תקופה שכנה שלה, בקומה השישית באותו בניין המגורים.

וכך סיפרה העדה על אשר התרחש:

"ישבתי בשעות אחר הצהרים במרפסת, שמעתי רעשים של ויכוח. קמתי להסתכל, המרפסת אצלי פונה ליציאה מהחניה, ראיתי רכב עומד ביציאה מהחניה ואחד חוסם את החניה ושתי נשים מתווכחות. עמדתי וצפיתי. ש ביקשה להזיז את הרכב. הנאשמת אמרה לה תחכי בסבלנות. היא אמרה אני ממהרת אז היא אמרה את יכולה לצאת יש לך מספיק מקום והיא אמרה לא יכולה החניה צפופה. אכן מהסתכלות אי אפשר היה לעבור כי היציאה מהחניה מאוד צרה. הנאשמת אמרה עכשיו דווקא לא אזיז. ש נכנסה לרכב וישבה במושב הנהג. היתה חלופת מילים וש אמרה לה את מתנהגת כמו פרח או משהו כזה ואז הנאשמת ניגשה לרכב של ש וסטרה לה עם הגב של היד. לא יודעת אם ש קיבלה מכה או לא. אבל החלון היה פתוח ראיתי את היד נכנסת לתוך הרכב לכיוון הפנים שלה. הנאשמת הלכה חזרה לאיפה שהיתה וש יצאה מהרכב והתחילה לצלם עם הטלפון. אז הנאשמת חזרה וניסתה לקחת לה את הפלאפון וכשהיא לא הצליחה תפסה לש את השיער והורידה אותה למטה (מדגימה אחיזה של שיער ומשיכה כלפי מטה). כל הזמן הזה ש לא הרימה יד. היא ניסתה לחלץ את השיער שלה אבל לא החזירה. זה לא היה מכות. כל הזמן הזה הנאשם עמד בצד. ראיתי גבר ברקע. הוא ניגש לכיוון של ש וניסה לקחת לה את הפלאפון ובשלב הזה הבנתי שהדברים מתלהטים אז אמרתי שהפתרון ללכת לקרוא לבעלה של ש שירד לעזור לאשתו. דפקתי בדלת והילד פתח, שאלתי איפה אבא ואמר שהוא לא בבית, הבנתי שאין לי מה להלאות את הילד בפרטים. חזרתי למרפסת ואז הנאשמת כבר לא היתה קרובה אבל הנאשם אחז לש בזרוע, ש מחזיקה את המשקפיים שלו רחוק שלא יקח והוא מחזיק את הטלפון שלה... עשיתי כאילו אני מצלמת ואמרתי לו תעזוב אותה תתבייש לך לא קיבלת חינוך. אני מצלמת הכל ומתקשרת למשטרה. אז הוא אמר קודם תחנכי את הבן שלך שזורק לי סיגריות מהמרפסת ורק אז הבנתי שהוא שכן ש שגר בדירת גן. עד לאותה נקודה לא ידעתי, אני לא הכרתי אותו לפני.

...

הן התווכחו על להזיז את האוטו ואז הנאשמת אמרה לש הלוואי שתמותי כמו שהנאצים רצחו את היהודים.

משהו כזה. ש אמרה לה את פרחיה, היו מילים לא יפות. יותר מזה אני לא זוכרת. הנאשמת אמרה אם לא תסתמי את הפה אני אסטור לך ואז שלי עשתה תנועה כאילו מה אני מפחדת..." (עמ' 20 - 21).

כאשר מוצג לעיון העדה, ע"י ב"כ המאשימה, המכתב שהוגש במסגרת הליך ההטרדה המאיימת (ת/17) היא משיבה **"כן. זה כתב ידי"** (עמ' 22, ש' 8). טענה זו הינה תמוהה, נוכח עדותה הנחרצת של המתלוננת, לפיה היא זו אשר כתבה את אותו המכתב, על בסיס דברים שנאמרו לה ע"י העדה סיגל, כאשר באה אל ביתה סמוך לאחר האירוע. בהקשר זה יוזכר, כי בחקירתה הנגדית, העדה סיגל נשאלת האם מיום האירוע ועד למסירת הודעתה במשטרה היא שוחחה עם המתלוננת על האירוע ומשיבה בשלילה (ר' עמ' 23, ש' 30 - 31), זאת ועוד העדה מסרה פרטים על כתיבת המכתב על ידה (עמ' 24).

בנוסף לאמור, באותו המכתב, שהוא למעשה ההזדמנות הראשונה שבה נמסרת לכאורה גרסתה של העדה סיגל, אין כל פירוט בדבר הדין ודברים שהוחלף בין המתלוננת לנאשמים, זאת על אף שנכתב בסמוך לאירוע, בעוד שהודעתה במשטרה נמסרה קרוב לשלושה חודשים לאחריו. כל שנכתב ב - ת/17, הוא כי הנאשמת דיברה בצורה מאוד בוטה וש"נוצר סוג של ויכוח". רק בהודעתה במשטרה, מוסרת העדה לראשונה פרטים אודות חילופי הדברים (ועדיין בחסר לעומת מה שמסרה בבית המשפט), ובאמת עולה השאלה הכיצד מקומה שישית בבניין, בשעת אחר צהריים (שאינה מן השקטות שבשעות היממה בבית משותף) שמעה העדה את כל הדברים שהוחלפו בין המתלוננת לנאשמים, וידעה להעיד עליהם בפירוט כה רב הן בהודעתה במשטרה חודשים לאחר האירוע והן בעדותה לפני בית המשפט? ועוד עולה שאלה, מדוע ימים לאחר האירוע, כאשר הדברים מועלים על הכתב בנוחות בביתה של המתלוננת, אין היא אינה טורחת להזכיר את הדברים ולו ברמז?

יתרה מכך, בעדותה בבית המשפט העדה הדגישה, כי מה שגרם לה לרוץ לדירתה של המתלוננת כדי לקרוא לבעלה, היתה התערבותו של הנאשם, התקרבותו למתלוננת והחשש שהוא כגבר יפגע במתלוננת שהינה אישה (כך בעדותה הראשית, כפי שהובאה לעיל, והיא חוזרת על כך בחקירתה הנגדית, ר' עמ' 23, ש' 13 - 14, וש' 26 - 27). ואולם, הן במכתב (ת/17) והן בהודעתה במשטרה מסרה, כי השלב בו רצה לדירת המתלוננת היה לאחר שהנאשמת משכה בשיערה, בזמן שהנאשם עמד בצד והתבונן, וכי רק לאחר ששבה מדירת המתלוננת הבחינה בנאשם כשהוא אוחז במתלוננת ובטלפון שלה. מדובר בפער משמעותי בגרסה שמסרה המתלוננת.

כמו כן, באופן נח למדי, העדה עפ"י עדותה, החמיצה בדיוק את אותן שניות באירוע בהן הנאשמת - עפ"י הודאה - חוטפת לנאשם את המשקפיים שלו, ומתנהל מאבק שבמהלכו יתכן שהנאשם נפצע.

נמצא גם פער מאוד משמעותי בין גרסת העדה סיגל לגרסת המתלוננת - בעוד שהעדה מוסרת לאורך כל הדרך - במכתב, בהודעתה ובעדותה, כי ראתה את המתלוננת יושבת ברכבה ואת הנאשמת מכניסה ידיה דרך החלון הפתוח וסותרת על פניה של המתלוננת, הרי שהמתלוננת לא טענה זאת כלל, באף אחת משמונה הודעותיה במשטרה. הפעם הראשונה שנמצא רמז לטענה זו בגרסתה של המתלוננת, הוא בעדותה בבית המשפט, כאשר אמרה **"אני זוכרת שלב, שנכנסתי כנראה להביא את הטלפון ואז ניסתה עם היד להיכנס לתוך האוטו"** (עמ' 32, ש' 26). עדותה זו של המתלוננת נמסרת לאחר עדותה של העדה סיגל בבית המשפט. יתכן, כי אך מקרי הדבר שעובדה זו לא הוזכרה ע"י

המתלוננת אלא בבית המשפט לאחר עדותה של סיגל, אך יתכן גם שלא כך הדבר, בפרט על רקע התנהלותה של המתלוננת במהלך חקירת המשטרה, והכל כפי שתואר לעיל בהרחבה. ברי, כי יש באמור בכדי להטיל ספק בגרסאותיהן של השתיים.

23. שאלת קיומם של מחדלי חקירה:

לפני בית המשפט העידו מספר שוטרים שביצעו פעולות בתיק החקירה.

השוטר תומר גלבוע, העיד כי ביצע פעולה טכנית בתיק בלבד - קיבל מן המתלוננת את התמונות ממקום האירוע (ת/3) וגבה את הודעתה של המתלוננת על הגשתן.

השוטר חן בר שישת - העיד כי הגיע אל מקום האירוע לאחר שהתקבל דיווח ממודיע על קטטה בין שכנים. השוטר אישר, כי המודיע לא אותר ולא נחקר.

השוטר הלל משה, היה מי שביצע פעולות רבות בתיק, והוא מאשר בעדותו כי ראוי היה לאתר את המודיע, העד האובייקטיבי, ולגבות ממנו הודעה וכי אין לו הסבר מדוע הדבר לא נעשה (עמ' 12, ש' 26 - 32). כן מאשר, כי המתלוננת לא נחקרה מיד לאחר הודעתה של הנאשמת בה מסרה כי המתלוננת תקפה את הנאשם, ובדבר הסיבה לכך אמר "אין לי תשובה" (עמ' 13). העד מאשר, כי היה צריך לחקור את המתלוננת על העובדה שלא מופיע תאריך על תמונות החבלות שמסרה (עמ' 15, ש' 1 - 10). העד מאשר עוד, כי יתכן שהיה מקום לגבות הודעה מאחיינו של הנאשם, בן ה - 9 שהיה עד לחלק מן האירוע (עמ' 14, ש' 20 - 21). העד מסכים לכך, שהעובדה שהמתלוננת בחרה להסתיר את קיומו של העד אלון דרור "מעלה תהיות" (עמ' 16, ש' 18 - 19).

ב"כ הנאשמים טענו, כי יש בכלל האמור בכדי להוות מחדלי חקירה, שמחייבים זיכוי של הנאשמים.

מאחר וממילא קבעתי לעיל, כי עולים ספיקות מחומר הראיות ומעדויות המאשימה, לא נדרשתי לנתח משפטית באופן מפורט טענה זו, אך אומר כי המחדלים האמורים בהחלט מצטברים לכדי מסה משמעותית היוצרת ספק בדבר אשמתם של הנאשמים במיוחס להם.

פרשת ההגנה:

24. עדותה של הנאשמת:

בעדותה הראשית, מסרה הנאשמת את הדברים הבאים:

"...באתי לתת לאשתו [של הנאשם - א.ה.ה.] כמה חבילות. אני לא נכנסתי הביתה, מעבר לגדר נתתי לאשתו את החבילות. החניתי את הרכב אולי בלט במעט אבל לא חסמתי...שמעתי צפצוף היסטרי ואני אומרת לה את יכולה לעבור אני לא חוסמת ואז המתלוננת יצאה מהרכב והחלה לצרוח עלי מי את חושבת שאת, מה את מרשה לעצמך לחנות כאן. אמרתי לה אבל אני לא חוסמת אותך את יכולה לעבור ועכשיו אין לי כוונה לצאת

עמוד 16

ואז התחילה לצעוק בהתרסה וזלזול. נעמדה בלעג והתנשאות אמרה פרנקית, פרחת. אני זוכרת שאני קיללתי אותה בת זונה כי מאוד נעלבתי ונפגעתי. נעמדתי ליד האוטו ולא אמרתי כלום, הייתי בהלם ואז אסף הגיע מגן שעשועים עם ילדיו והיא המשיכה ואמרה אתה בעלה של ליאת, איזה מסכנה ליאת. המשיכה להתגרות ואחרי כמה דקות מוציאה את הנייד ומצלמת. ... אמרתי לה תצלמי תעשי לי פרסומת. אסף אמר לה תפסיקי לצלם ולא הפסיקה ואז לקח לה את הטלפון ואז התנפלה עליו כדי לקחת את הטלפון ושרטה אותו והמשקפיים שלו נפלו ונשברו וכל הזמן חמק ממנה אבל לא היו איומים ולא הרמת ידיים ולא נגעתי בה... ואם התגובה שלי היתה הקללה זה היה פועל יוצא ממה שהיא אמרה לי. כי נעלבתי... יכולנו לחסוך את המעמד הזה אילו רק היתה מבקשת שלא אחנה שם, בצורה מנומסת אבל היא בחרה אחרת."

מחקירתה הנגדית של הנאשמת עלו מספר קשיים:

ראשית, הנאשמת אישרה, כי בשיחת הטלפון בה זומנה לתחנת המשטרה (כפי שהיא מתועדת בדו"ח הפעולה ת/), לא מסרה דבר על אלימות מצידה של המתלוננת או על שבירת המשקפיים של הנאשם על ידה, אלא רק כי היו חילופי גידופים בלבד. לא נמצא בפי הנאשמת הסבר מניח את הדעת לכך (עמ' 66 - 67 לפרוטוקול).

שנית, הנאשמת הכחישה בעדותה כי אחזה בידה של המתלוננת ומשכה אותה, אולם לאחר שעומתה עם פרוטוקול הדיון בתיק ההטרדה המאיימת (נ/3), ממנו עולה כי מסרה לבית המשפט שמשכה את המתלוננת מהנאשם, השיבה "כי התנפלה עליו בכדי להחזיר לעצמה את הנייד אז אולי הפרדתי ביניהם" (עמ' 68, ש' 25).

שלישית, הנאשמת מסרה בעדותה כי כינתה את המתלוננת "בת זונה" בלבד, אולם, כאשר עומתה בחקירתה הנגדית עם הודעתה במשטרה שם אמרה "אולי אמרתי לה חבל שאני לא יכולה להרביץ לך", אישרה כי יתכן שאמרה את הדברים, ולאחר שהופנתה לפרוטוקול הדיון בה"ט (נ/3), אף אישרה כי אמרה למתלוננת "חבל שהיטלר לא גמר אתכם" (עמ' 69).

רביעית, הנאשמת הכחישה כי אמרה לנאשם לנפץ את הטלפון הנייד של המתלוננת ולשבור אותו, אולם לאחר שעומתה עם פרוטוקול הדיון בה"ט ממנו עולה כי הדברים נמסרו מפי הנאשם, השיבה "יכול להיות שאמרתי ויכול להיות שלא אמרתי" (עמ' 72, ש' 19).

חמישית, הנאשמת לא ידעה להסביר מה כל כך הלחיץ אותה ואת הנאשם בסרטון שצולם ע"י המתלוננת ובפרסומו ברשת, אם לא היה בו תיעוד של כל דבר אסור שנעשה על ידם, מה "אילץ" את הנאשם לחטוף למתלוננת את המכשיר, ומה גרם לה (אולי) לומר לו לנפץ את המכשיר. הנאשמת אישרה בעדותה, כי לא היתה לנאשם כל זכות ליטול את הטלפון מידיה של המתלוננת וכי הם יכלו שניהם ללכת מן המקום במקום שהאירוע יסלים, אך בחרו שלא לעשות כן.

שישית, ניכרת הייתה סערת הרגשות של הנאשמת, שטענה בלהט כי נגררה לאירוע לאחר שהמתלוננת קראה לה קריאות גזעניות - "פרחה" ו"פרענקית" - אשר פגעו בה מאוד, ואמרה "זה מאוד כבר מבחינתי. מאוד פוגע. כל מה

שעשיתי לאחר מכן זה פועל יוצא מכך (עמ' 74, ש' 4 - 5). דברים אלו, יש בהם מחד, בכדי ללמד על סערת הרגשות שהייתה נתונה בה הנאשמת גם באירוע עצמו שיכול והביאו אותה לתוקפנות יתרה כלפי המתלוננת, מאידך - לכל אורך הדרך, הנאשמת מכחישה כי תקפה פיזית את המתלוננת, חרף המצב הנפשי שבו הייתה נתונה, וגם בהקשר זה בפרוטוקול היא מוסיפה **"חוץ משיח וקללות לא היתה אלימות פיזית ולא איומים. מיליון אחוז"** (שם, ש' 5 - 6).

אם כן, מעדותה של הנאשמת בבית המשפט עולה, כי היא נוטה לצמצם בחלקה באירוע, ורק לאחר שהיא מעומתת עם דברים שאמרה בהזדמנויות אחרות במהלך החקירה ובדיון ה"ט בבית המשפט, היא מאשרת שאכן אמרה אמירות נוספות בוטות וקשות כלפי המתלוננת ואף כי משכה בידה. עובדה זו בהחלט מעלה סימני שאלה באשר למהימנות גרסתה של הנאשמת. ואולם, מאידך, כל העת מכחישה הנאשמת כי תקפה את המתלוננת, כי משכה בשיערה, כי שרטה אותה בציפורניה, וכי איימה עליה במילים "אני אתן לך סטירה ואני אמשוך לך בשיער, אוציא לך את העיניים".

25. עדות הנאשם:

אלו הדברים שמסר הנאשם בעדותו הראשית על האירוע:

"זה היה אחרי הצהריים, חזרתי עם שני ילדי שהיו בני 6 ו-4, ועוד אחיין בן 10, מחוג כדורגל של בני הבכור. 30-40 מ' מהחניה של הבנין אני רואה את דודה שלי מעבירה מעל הגדר לאשתי בגדים וצויד לאחי שחזר בתשובה ויש לו שישה ילדים. אז אני שומע שתי צפירות חזקות אגרסיביות. אני רואה שג'רמין החנתה את האוטו בסמיכות למדרגות... היא קצת גלשה עם הרכב לחזית של החניון, אני מחיש את צעדי כדי לראות מי זה... עוד לפני שאני מפסיק להגיע שלי יוצאת מהאוטו ומטיחה בדודה שלי מי את תעופי מפה תזיזי את האוטו בטונים לא נעימים בכלל. דודה שלי ענתה לה שניה אני יוצאת משהו כזה. היא המשיכה בצעקות ותגובות לא נעימות ולא מכבדות. בשלב הזה דודה שלי אמרה לה דווקא עכשיו לא אזוז. אז היא מגבירה את הטון ולוקחת את זה לקטע גזעני עושה אצבע משולשת וקוראת לה פרנקית פרח. ...אז הדין ודברים האלה ממשיך כמה דקות. אני מנסה למשוך את דודה שלי לאוטו, להגיד לשלי שזה לא מכובד ... בשלב הזה אמרה לי מי אתה או משהו כזה. למרות שגרנו שנה וחצי באותו בנין לא נפגשנו לפני כן בחיים. לא ידעתי מי היא. ...אז היא התקדמה לכיוון דודה שלי וניסתה להקניט אותה להתגרות בה. בשלב הזה גם דודה שלי לקחה קשה את הסיפור, בשבילה זה כבר יותר קשה והעלתה לה טראומות מהעבר. ...באיזשהו שלב היא מתקרבת לוקחת את הנייד ומצלמת, מגיעה קרוב אלי, בצורה אינסטינקטיבית אני שולף את הטלפון שלה מהיד שלה ויורד לאיפה שהאוטו שלה היה בעליה של החניון על מנת לשים את הנייד בתוך האוטו על מנת שתיכנס. גם אמרתי לדודה שלי שתיכנס לאוטו שלה. ברגע הזה אני מרגיש שהיא קופצת עלי כמו שק קמח, נתלית עלי, שורטת אותי בצוואר. קצת ביד גם. בצורה אינסטינקטיבית אני קופץ ומשחרר אותה ממני. משחרר את הידיים שלה ממני וקולט שלקחה את המשקפיים שלי ומחזיקה אותם אצלה באגרוף חזק. אני מנסה לשחרר את המשקפיים ... זה הדבר היחיד שניסיתי לשחרר ממנה. אז היא מצאה את המשקפיים שלה על הרצפה או עליה על הראש ואז אנחנו מחליפים את הטלפון והמשקפיים ואז אשתי באה לקחת אותי. " (עמ' 77 - 78).

בנוסף, במסגרת עדותו הראשית של הנאשם הוגשה חשבונית תיקון של המשקפיים (נ/4), אשר לטענתו נשברו בעת שהוחזקו בידי המתלוננת, וכן תמונות חבלות שלו, מתאריך 12.06.15 (נ/1). הנאשם טען, כי לקח למתלוננת את הטלפון מהיד בלי לגעת בה, כי לא נגע במשקפיים של המתלוננת וכי הדבר היחיד שביקש לעשות זה לגרום למתלוננת להפסיק לצלם, ולאחר מכן, לאחר שזינקה על גבו ולקחה ממנו את המשקפיים שלו, ניסה להשתחרר ממנה ולשחרר מידה את המשקפיים (עמ' 78).

ככלל עדותו של הנאשם בבית המשפט, לרבות תשובותיו בחקירתו הנגדית, עולות בקנה אחד עם הדברים שמסר בהודעתו במשטרה (ת/5) והן עם הדברים שמסר הדיון ה"ט. אמנם, באותו הדיון, הנאשם לא מסרה כי רעייתו היא זו אשר הפרידה בינו לבין המתלוננת ובכך הסתיים האירוע, אך הדברים כן נמסרו בהודעתו במשטרה והם גם מתיישבים עם הדברים שמסרה המתלוננת בעצמה, בהודעתה השניה מיום 12.06.15. מכל מקום, מדובר בפרט שאינו מהותי בהתרחשות. תמונות החבלות שהוגשו ע"י הנאשם ואשר נושאות תאריך של יום לאחר האירוע, מחזקות את גרסתו, שכן מיקום החבלות ואופיין (שריטות בצוואר ובזרוע) מתיישבות עם הדברים שמסר באשר לכך שהמתלוננת קפצה ונתלתה על גבו "כמו שק קמח".

עם זאת, מה שעוד עולה מעדות הנאשם, הוא כי הפעיל כח כלפי המתלוננת. לטענתו, עשה כן רק כתגובה לפעולותיה שלה - לאחר שזינקה על גבו, נתלתה עליו ושרטה אותו, שחרר את עצמו מאחיזתה והוריד אותה ממנו, ולאחר שחטפה ממנו את המשקפיים ואחזה אותם בחזקה בידיו, עד כדי שבירתם, הפעיל כח כדי לשחררם מידה. הנאשם גם מאשר, כי לא היתה לו זכות לקחת את הטלפון מידיה של המתלוננת וכי מוטב היה אם היה עוזב את המקום, אך לא רצה להותיר את דודתו הנסערת בסיטואציה. מה שלא מסתדר בגרסתו של הנאשם, היא טענתו כי נותר קר רוח (עמ' 86, ש' 8), שכן בשניות האחרונות בסרטון שהוגש לתיק בית המשפט (ת/18), ניתן בהחלט ללמוד כי גם הנאשם איבד את שלוות נפשו והחל צועק ומתקרב אל המתלוננת.

ביחס להתנהלותה של הנאשמת באירוע, הנאשם מאשר את הגידופים שהוחלפו בינה לבין המתלוננת, אך מכחיש כי נאמר מלל מאיים, וכן מכחיש כי הנאשמת משכה בשיערה של המתלוננת, וכל מסר "**הייתה פעם שהן התקרבו אחת לשניה, הייתה איזה דחיפה, לא זוכר משיכות שיער. שתייהן התקרבו אחת לשניה. לא מישהי באה באופן ברוטלי וחד כיווני ונתנה מכה, אם אני זוכר נכון שלי יזמה את ההתקרבות, אבל פעם אחת הן הגיעו למגע ביניהן לפני הסיפור של הטלפון. דחיפות, שתייהן דחפו, התקדמו אחת לשניה, נגעו אחת בשניה לא משהו דרמטי**" (עמ' 87, ש' 2 - 5).

26. עדותה של ליאת לוי -רעייתו של הנאשם:

למעשה, אין חולק כי העדה לא ראתה את האירוע. העדה מסרה, כי שמעה בתחילתו של האירוע את חילופי הדברים - טענת המתלוננת, כי רכב הנאשמת חוסם את המעבר ותגובתה של הנאשמת לכך, חילופי הדברים הגזעניים - "פרחה" ו"פרענקית" מצד אחד, ו"אשכנזיה" מצד שני, ואז ראתה את הנאשם מגיע עם הילדים. הדבר הבא שהעדה מוסרת, הוא כי אחיינו של הנאשם בא וסיפר לה נסער שמרביצים לנאשם, ואז יצאה החוצה וביקשה מהנאשם להיכנס. עוד מסרה העדה, כי כאשר נכנס הנאשם הביתה הבחינה בחבלות בדמות שריטות על צווארו ועל זרועו.

דברים אלו בהחלט מחזקים את גרסת הנאשמים.

סוף דבר:

לאחר שבחנתי את כלל הראיות וסרקתי אותן לעיל, אני קובעת כי לא עלה בידי המאשימה לעמוד בנטל ההוכחה הנדרש בפלילים להרשעת הנאשמים במיוחס להם.

נראה, שהאירוע נשוא כתב האישום הינו אירוע תוקפני הדדי, ויכוח סר טעם בין שכנים על שימוש בדרך המשותפת בחניון הבניין, שהסלים עד כדי חילופי גידופים, אמירות גזעניות בוטות, נטילה הדדית של רכוש שלא ברשות, ואף עימות פיזי. כפי שעולה מעדויות הנאשמים וכפי שלא הוכחש ע"י המתלוננת, התפתח ביניהם מאבק. נמצאו ראיות, מטעם שני הצדדים, לחבלות בדמות שריטות שנגרמו הן למתלוננת והן לנאשם. על משקלן של כל אחת מהראיות דנתי בהרחבה לעיל.

במכלול הראיות, נחה דעתי כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לספק סביר, שנאמרו דברי איום ע"י הנאשמת וכן שהתרחשה תקיפה חד צדדית של הנאשמים את המתלוננת, ולא מן הנמנע כי התפתח ביניהם עימות במהלכו נפגעו הניצים, באופן הדדי.

בניגוד לספק שהותירו בליבי הראיות, הרי שלא נותר בי כל ספק על די היה במעט תרבות ודרך ארץ, בקמצוץ של אדיבות וסבלנות מצד כל המעורבים באירוע, בכדי למנוע מן האירוע לבוא אל העולם. אין לי אלא להצר, על כי לא השכילו הם לפתור את המחלוקת המינורית שנוצרה ברוח טובה ולייחל כי להבא ינהגו אחרת.

מכל הנימוקים המפורטים לעיל, החלטתי לזכות את הנאשמים, מחמת הספק, מכל המיוחס להם בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, ה' אדר א' תשע"ט, 10 פברואר 2019, במעמד הצדדים